

cretarul literar al secției române, Zeno Fodor. Afișul promite să se completeze armonios cu titluri certe, intrate în faza repetițiilor (*Ciocirlia* de Anouilh, *Vara celei de a 17-a păpuși* de Roy Lawler, *33 de scrisori de dragoste* de Mehes György, la secția română, *Femeia mării* de Ibsen, la secția maghiară), dar lasă încă prea mult loc unor incertitudini. O altă problemă importantă pentru ținuta de ansamblu a acestui Teatru Național, și nu numai a acestuia, conservarea calității spectacolelor, în perspectiva constituirii unui repertoriu permanent, a fost aprins dezbătută de Constantin Codrescu, Margareta Bărbuță, Hunyadi András, Dinu Kivu. S-a insistat pe ideea păstrării nealterate a condiției actricești, temă la ordinea zilei, și pe agenda cursurilor de reciclare interpretativă.

Concluziile acestui colocviu, de fapt, un schimb deschis de opinii (despre utilitatea căruia au vorbit Nicolae Pojan, directorul teatrului, regizorii Kincses Ele-

mér și Hunyadi András, actorii Constantin Doljan și Constantin Săsăreanu), au încercat să situeze cu obiectivitate momentul actual al evoluției Teatrului Național din Tîrgu Mureș. S-a constatat că instituția se află într-o etapă normală, pozitivă a dezvoltării sale, care pretinde însă și un necesar efort de autodepășire. Stagiunea, deocamdată, nu a atins valorile scenice afirmate altădată prin *A murit Tarelkin!*, *Floriile unui geambaș*, *Bocet vesel pentru un fir de praș rătăcitor*. Montări solide, de mare profesionalism (*Frații Karamazov*, *Regele Lear*), formează axele valorice principale ale acestui sezon, iar atu-ul pe deplin cîștigat și care se cere prezervat cu maximă atenție (cea ce implică și o sporită exigență la toate nivelurile), este publicul, calificat de toți cei prezenți drept excelent.

D. K

○ precizare

Primim la redacție, din partea tovarășului Pamfil Matei, directorul Teatrului de Stat din Sibiu, o scrisoare care contestă temeiul unor observații critice formulate în revista noastră, în Prefața la „Cronica dramatică” din nr. 12/1979 și 3/1980; observații vizînd „viața medicală, cu ritmurile molcome și comode” ce persistă în unele teatre, printre care și cel sibian. După opinia semnatarului scrisorii, aceste calificative vin în contradicție atît cu unele aprecieri elogioase din nr. 1 și 2 ale revistei (cronica spectacolului *Răceala*, articolul despre turneul la București etc.), cît și cu eforturile depuse de colectiv pe care-l conduce. Cităm din scrisoare:

„...Firesc, ne întrebăm și noi dacă realizarea a 18 premiere numai în perioada februarie 1979—martie 1980 înseamnă «ritm molcom și comod», dacă nu este meritoriu că nouă

au fost premiere absolute sau premiere pe țară, iar cel puțin patru sînt spectacole importante (*Răceala*, *Neînțelegera*, *Insula*, *Peter Squentz*), ce au stîrnit interesante discuții în rîndul publicului și al specialiștilor și au obținut opt distincții la festivalurile de la Oradea, Brașov, Craiova. În această situație, se mai poate afirma fără nici o nuanțare că la Sibiu «persistă o viață medicală?» [...]»

Vă informăm, stimate tovarășe redactor-șef, că întregul colectiv sibian se află angajat într-un efort de îmbunătățire calitativă a activității sale, pentru readucerea teatrului nostru în atenția publicului și a criticii de specialitate..”

Îl asigurăm pe tovarășul Pamfil Matei că urmăm acest efort și-i acordăm cuvenita prețuire. Critica formulată de noi nu se referă nici la selecția repertorială, interesantă, nici la calitatea unor spectacole, nici la alte meritorii realizări ale instituției teatrale din Sibiu, ci exclusiv la *ritmicitatea pre-*

mierelor, și anume nu *global*, pe anul calendaristic, ci concret, în *prima parte a stagiunii 1979—1980* (după cum se vede, intervale de timp diferite), perioadă în care, așa cum rezulta din *însușirea și compararea* informațiilor primite — la data cînd dădeam la tipar respectivele articole —, din toate teatrele din țară, Teatrul din Sibiu nu se situa în rîndul întîii și nici nu dăduse întreaga măsură a posibilităților sale. Aceasta nu este însă o *informație*, a cărei exactitate poate fi acceptată sau negată, ci un *punct de vedere*, pe care redacția, potrivit criteriilor și exigenței profesionale firești, se consideră îndreptățită să-l formuleze, tocmai pe temeiul preocupării de a sprijini bunul mers al mișcării teatrale, în ansamblu și în fiecare dintre colectivele ce o compun.

Cît privește reflectarea în revistă a conținutului activității Teatrului din Sibiu, analiza producțiilor sale artistice, așteptăm, ca și pînă acum, cu cel mai viu interes, să fim invitați la premiere.